

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **M. B.**
zastoupena společností GOODWILL PARTNER, s.r.o., IČ 26846616
se sídlem U dubu 691/48, Braník, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17.2.2016 č.j. 7073/16/5200-10423-708571, ze dne 1.3.2016 č.j. 9242/16/5200-10424-709923, ze dne 17.2.2016 č.j. 7069/16/5200-10423-708571, ze dne 17.2.2016 č.j. 7070/16/5200-10423-708571 a ze dne 17.2.2016 č.j. 7071/16/5200-10423-708571

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou, podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.2.2016 č.j. 7073/16/5200-10423-

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

708571 (dále jen „napadené rozhodnutí 1“), ze dne 1.3.2016 č.j. 9242/16/5200-10424-709923 (dál jen „napadené rozhodnutí 2“), ze dne 17.2.2016 č.j. 7069/16/5200-10423-708571 (dále jen „napadené rozhodnutí 3“), ze dne 17.2.2016 č.j. 7070/16/5200-10423-708571 (dále jen „napadené rozhodnutí 4“) a ze dne 17.2.2016 č.j. 7071/16/5200-10423-708571 (dále jen „napadené rozhodnutí 5“, společně dále jen „napadená rozhodnutí“), kdy napadenými rozhodnutími 1, 2, 4, 5 bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a dotčený platební výměr na úrok z prodlení vydaný Finančním úřadem pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně, správce daně“) se potvrdil, napadeným rozhodnutím 3 byl dotčený platební výměr na úrok z prodlení vydaný správním orgánem I. stupně změněn v částce sděleného předpisu úroku z prodlení, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 23.9.2014 z částky 219.183,-Kč na částku 185.444,-Kč. Dále žalobkyně navrhuje uložení povinnosti žalovanému nahradit žalobkyni náklady řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobkyně se domnívá, že napadená rozhodnutí jsou nesprávná a nezákonná, že daňová řízení, která jim předcházela, trpěla podstatnými vadami, které měly vliv na zákonnost výroků napadených rozhodnutí. Rozhodnutí nadto nejsou řádně odůvodněna a nedostatek důvodů má za následek nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Žalobkyně uvádí, že žalovaný nezhojil vady řízení prvoinstančního, kdy správní orgán I. stupně nebyl schopen vysvětlit, proč má za to, že by daňová povinnost zemřelého daňového subjektu měla přejít na žalobkyni a nepřístupnil v patřičném rozsahu daňový spis.
3. Žalovaný založil napadená rozhodnutí na tom, že žalobkyně, fyzická osoba, má být „právním nástupcem“ zemřelého daňového subjektu, rovněž fyzické osoby. Žalobkyně uvádí, že použitelná právní úprava, zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“) předvídá, že daňová povinnost může přejít na právního zástupce pouze v případě zániku právnických osob, a to v § 238 odst. 1 d.ř., § 240 odst. 1 d.ř., § 240a d.ř., § 240b d.ř. Právní nástupce fyzické osoby není procesním předpisem správy daní definován. Pro přechod daňové povinnosti fyzické osoby tak nelze institut právního nástupnictví použít. Stejný závěr plyne z kontextu d.ř., kdy zákon výslovně rozlišuje právní nástupnictví (právnických osob) a přechod daňové povinnosti dědictvím (např. § 52 d.ř.). Správní orgán I. stupně i žalovaný založili svá tvrzení o domnělém přechodu sporné daňové povinnosti na institutu právního nástupnictví, byť tento nemohl vyvolat následek přechodu daňové povinnosti fyzické osoby na jinou fyzickou osobu. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.
4. Žalobkyně dále namítá, že žalovaný použil nesprávné znění zákona, když měl za to, že daňově procesní problematika související s úmrtím podnikající fyzické osoby, která zemřela před datem 31. 12. 2013, je řešena především v ustanovení § 239 d.ř. platném do 31. 12. 2013, které se zabývá přechodem daňové povinnosti (Čl. XXII bodu 3 přechodných ustanovení zákonného opatření Senátu č. 344/2013 Sb., o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a změně některých zákonů). Žalovaný měl při aplikaci ustanovení procesního předpisu postupovat podle znění platného v době svého rozhodování, nikoliv se odvolávat na historické znění zákona. Napadená rozhodnutí jsou i z tohoto důvodu nezákonná, neboť nejsou opřena o znění procesního předpisu platného v době vydání rozhodnutí.
5. Přechod daňové povinnosti na dědice je upraven § 239a d.ř. Podle § 239a odst. 2 d.ř. se daňovou povinností zůstavitele pro účely správy daní rozumí daňová povinnost vzniklá zůstaviteli do dne předcházejícího dni skončení řízení o pozůstalosti. Podle § 239a odst. 3

d.ř. daňová povinnost zůstavitele přechází na jeho dědice rozhodnutím soudu o dědictví; dědic tak získává postavení daňového subjektu namísto zůstavitele. Žalovaný na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 34 D 1115/2013-47, ze dne 18. 2. 2014 (dále jen „usnesení o dědictví“), dovedl, že žalobkyně nabyla veškeré dědictví po zůstaviteli P. B. Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodoval na základě spisu, ze kterého nebyla žalovaným tvrzená daňová povinnost seznatelná; správce daně ji do dědického řízení nesdělil, byť mu dne 16. 8. 2013 byl předložen úmrtní list. Usnesení o dědictví tak dle názoru žalobkyně nelze vztahovat na dotčenou daňovou povinnost, která v době dědického řízení i jeho pravomocného skončení nebyla nikomu, kromě správce daně, známou. Žalovaný mohl vyměřit příslušenství zemřelému před ukončením dědického řízení a do dědického řízení toto příslušenství sdělit, ale neučinil tak, byť mu bylo známo, že na účtu daňového subjektu evidoval nedoplatky a bylo mu známo z úmrtního listu, že daňový subjekt zemřel. Žalobkyně nevěděla o předmětných nedoplatecích zemřelého, ani neměla možnost využít možnosti přezkumu rozhodnutí, na kterých správce daně tyto nedoplatky zakládal. Za těchto okolností by neměl být předpis interpretován k tíži žalobkyně způsobem, který podává žalovaný.

6. Žalobkyni ani zastupující společnosti GOODWILL PARTNER s.r.o. správce daně nebyl schopen předložit doklady, z nichž dovozoval přechod daňové povinnosti, správce daně nesdělil, že přechod daňové povinnosti zakládá na usnesení o dědictví, které nebylo součástí daňového spisu předloženého žalobkyni při nahlížení. Žalobkyně ke dni podání této žaloby pověřila jiného zástupce, aby se u správce daně s usnesením soudu seznámil, neboť jí její obsah není znám, správce daně ani ke dni podání této žaloby nebyl schopen usnesení zpřístupnit. Ani za těchto okolností by dle žalobkyně neměl být předpis interpretován k tíži žalobkyně způsobem, který podává žalovaný. Správce daně ani dlouho po úmrtí poplatníka nebyl schopen při ústním jednání s pověřeným zástupcem žalobkyně předložit dokumenty ani vysvětlení, na kterých zakládal svůj názor o přechodu daňové povinnosti na žalobkyni. Citované usnesení soudu pak žalovaný uvádí až v napadených rozhodnutích, aniž by s nimi žalobkyni předtím v daňovém řízení seznámil. I z tohoto pohledu napadená rozhodnutí nejsou správná.
7. Příslušenství daně správce daně a žalovaný odvozují od nezákonných rozhodnutí o dani, proti kterým se daňový subjekt nemohl adekvátně bránit, neboť v průběhu daňové kontroly umíral, správce daně i žalovaný nemorálně využili tohoto stavu k tomu, aby umírajícímu doručené nesprávné rozhodnutí o původní daňové povinnosti uniklo přezkumu zákonnosti, kdy umírající poplatník nebyl schopen se proti nesprávným postupům a závěrům správce daně a žalovaného z důvodu svého zdravotního stavu bránit. Uplatnění příslušenství proti žalobci je tak stíženo neústavností.
8. Jako poslední bod žalobkyně namítá, že žalobce v odůvodnění napadených rozhodnutí rozporně uvádí, že z osobního daňového účtu vyplývá, že předmětný úrok z prodlení byl zcela uhrazen z přeplatku, který vznikl před úmrtím zemřelého daňového subjektu, naproti tomu, že výše předmětného úroku z prodlení nebyla sdělena zůstaviteli za jeho života a že předmětný úrok měl přejít jako daňová povinnost na žalobkyni. Odůvodnění napadených rozhodnutí tak dle žalobkyně trpí vadou s následkem nepřezkoumatelnosti.
9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě identifikoval napadená rozhodnutí, odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí a shrnul dosavadní průběh řízení. Jako stěžejní skutečnost vyzdvihuje usnesení o dědictví, na základě kterého žalobkyně nabyla veškeré

dědictví po zůstaviteli, zemřelém P. B., posledně bytem K. 3052/30, P., číslo poplatníka x (dále jen „zůstavitel“). Předmětné usnesení o dědictví nabylo právní moci dne 18.2.2014.

10. Žalovaný nesouhlasí s námitkou, že neměl vycházet ze znění daňového řádu účinného do 31.12.2013, ale měl rozhodovat podle znění platného v době svého rozhodování. V daném případě bylo aplikováno zejména ust. § 239 d.ř., kdy toto bylo s účinností od 1.1.2014 novelizováno zákonným opatřením Senátu č. 344/2013 Sb. o změně daňových zákonů v souvislosti s rekodifikací soukromého práva a o změně některých zákonů (dále jen „zákonné opatření Senátu“). Přechodná ustanovení zákonného opatření Senátu v čl. XXII bod 3 výslovně stanoví, že v případě, že dojde ke smrti zůstavitele přede dnem nabytí účinnosti zákonného opatření Senátu, použijí se na přechod daňové povinnosti ustanovení § 239 a § 245 d.ř. ve znění přede dnem nabytí účinnosti zákonného opatření Senátu. Ke smrti zůstavitele došlo dne 26.3.2013, tzn. před nabytím účinnosti zákonného opatření Senátu. Žalovaný respektoval přechodná ustanovení a aplikoval § 239 d.ř. ve znění účinném k 31.12.2013 a nikoliv ve znění účinném k datu rozhodování.
11. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že daňová povinnost může na právního nástupce přejít pouze u právnických osob. Daňový řád ve znění k 31.12.2013 ve svém § 239 explicitně stanovuje pravidla pro přechod daňové povinnosti v případě fyzických osob. Bylo tak na místě tato pravidla na žalobkyni jako na dědice aplikovat, což správce daně a žalovaný učinili.
12. K námitce žalobkyně, že správce pochybil, když v rámci probíhajícího dědického řízení nesdělil příslušnému orgánu skutečnost, že existují daňové nedoplatky, žalobce uvádí, že správce daně nemá takovou zákonnou povinnost. Pokud tak správce daně neučinil, nezpůsobuje to ani nutnost provedení dalšího dědického řízení, jelikož dle ust. §176x zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále jen „o.s.ř.“), objeví-li se pouze dluh zůstavitele, řízení o dědictví se neprovede.
13. Žalovaný konstatuje, že předmětem soudního řízení nejsou rozhodnutí, jimiž byla stanovena daňová povinnost zůstavitele, ale rozhodnutí o odvolání týkajících se platebních výměrů na úrok z prodlení. Tvrzení žalobkyně o nemožnosti obrany zůstavitele je neopodstatněné. Daňová povinnost zůstavitele byla ve čtyřech případech stanovena v souladu s daňovým tvrzením zůstavitele. Z podstaty věci není žalovanému jasné, z jakého důvodu by se měl zůstavitel bránit daňové povinnosti, která korespondovala s jeho vůlí. V případě daňové povinnosti na dani z příjmů za zdaňovací období z roku 2007 pak šlo o doměřenou daň po provedené daňové kontrole a ani zde nedošlo ke zkrácení procesních práv zůstavitele, který se vůči tomuto dodatečnému platebnímu výměru bránil odvoláním, jemuž bylo částečně vyhověno. Zůstavitel byl nadto pro daňovou kontrolu daně z příjmů FO za zdaňovací období roku 2007 zastoupen daňovým poradcem Ing. L. D.
14. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami žalobkyně a napadená rozhodnutí jsou přezkoumatelná. Podle ustálené judikatury je rozhodnutí o odvolání přezkoumatelné, pokud je z něj patrné, na základě čeho bylo rozhodnuto, a je v něm vysvětleno, z jakého důvodu jsou námitky účastníka řízení shledány nedůvodnými. Z přezkoumatelného rozhodnutí musí být zřejmé, podle které právní normy správní orgán rozhodoval a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Žalovaný je přesvědčen, že žalobou napadená rozhodnutí požadavky na přezkoumatelné rozhodnutí splňují. K žalobkyni tvrzenému důvodu nepřezkoumatelnosti žalovaný uvádí, že je pravdou, že v případě třech odvolacích řízení žalovaný v rozhodnutí o odvolání v souladu

se skutkovým stavem ve věci uvedl, že předmětný úrok z prodlení již byl uhrazen a stalo se tak ještě za života zůstavitele. Tato skutečnost není v rozporu s ostatním textem rozhodnutí o odvolání, které je mimo jiné založeno na premise, že žalobkyně vstoupila do všech práv a povinností zůstavitele a dostala se tak do fakticky stejného postavení jako předchůdce. Bylo-li tedy v souladu se zákonem deklaratorně vyrozumět zůstavitele o skutečnosti, že mu vznikl úrok z prodlení, ač tento byl již uhrazen, bylo pak na místě uvědomit o této skutečnosti i žalobkyni, která vstoupila do veškerých práv a povinností zůstavitele.

15. Žalobkyně v podání ze dne 25.8.2017, které bylo soudu byl dne 31.8.2017, uvedla, že žalovaný v odůvodnění napadených rozhodnutí uvádí, že ze spisového materiálu předloženého správcem daně má být zřejmé, že na základě usnesení o dědictví nabyla veškeré dědictví po zůstaviteli žalobkyně. Finanční úřad předložil žalobkyni dne 7. 8. 2017 usnesení o dědictví k nahlédnutí a žalobkyně zjistila, že se jedná o usnesení č. j. 34 D 1115/2013-47 ze dne 18. 2. 2014, soudní komisařky JUDr. D. S., o určení obvyklé ceny specifikovaného majetku, schválení dohody o vypořádání, a nárocích pozůstalých, kterým žalobkyně nabyla dědictví v rozsahu dle dohody o vypořádání. Žádné jiné rozhodnutí soudu nebo orgánu státní moci o dědictví neexistuje. Daňový řád stanoví zákaz přenosu daňové povinnosti, neboť dohoda, podle níž daňovou povinnost ponese místo daňového subjektu zcela nebo částečně jiná osoba, není vůči správci daně účinná, smluvní důsledky soukromoprávní dohody o vypořádání nemohly mít žádný vliv na daňovou povinnost žalobkyně. Podmínky, za kterých je daň zůstavitele přenesena na pozůstalého, stanoví zákon tak, že daňová povinnost zůstavitele přechází na jeho dědice rozhodnutím soudu o dědictví; dědic pouze tak získává postavení daňového subjektu namísto zůstavitele (§ 239 odst. 4 d.ř.). Dle žalobkyně soud (soudní komisař) ve věci nerozhodl, že by předmětná daňová povinnost přecházela na žalobkyni, ani nerozhodl, že by veškeré závazky zůstavitele měly přejít na žalobkyni, dokonce ani výslovně nerozhodl, že by žalobkyně nabyla veškeré dědictví po zůstaviteli, jak tvrdí žalovaný. Jelikož daňová povinnost musí být daňovým subjektem přiznána (tvrzena) nebo mu autoritativním rozhodnutím na základě zákona výslovně stanovena, nepřešla citovaným usnesením předmětná daňová povinnost zůstavitele na žalobkyni.
16. Žalobkyně v tomto podání namítá, že příslušenství daně stanovené napadenými rozhodnutími žalovaný odvozuje od rozhodnutí č. j. 13796/12-1100100663 ze dne 22. 10. 2012, doručené Ing. L. D., daňovému poradci, podle názoru správce daně tehdejšímu zástupci zůstavitele, téhož dne do datové schránky, čímž má správce daně rozhodnutí za doručené daňovému subjektu v souladu s předpisy. Podle názoru žalobkyně uvedeným způsobem a za daných okolností umírajícímu zůstaviteli rozhodnutí žalovaný platně nedoručil, neboť zůstavitel nebyl v době doručení rozhodnutí Ing. L. D. schopen pochopit jeho obsah, a to zejména za situace, kdy plná moc byla Ing. L. D. přede dnem doručení rozhodnutí platně odvolána, odvolání plné moci sděleno zůstavitelem správci daně, neboť ten, nechápaje postupů správce daně, nebyl subjektivně spokojen se zastupováním, nového zástupce však patrně do své smrti neurčil.
17. Součástí přípisu žalobkyně byl návrh na přerušení soudního řízení, jelikož učinila podnět k přezkumu napadených rozhodnutí a podala návrh na obnovu řízení podle § 117 d.ř. Zdejší soud usnesením ze dne 19.9.2017, č.j. 11 Af 26/2016-88, řízení přerušil. Po té kdy byl podnět na přezkum vyřízen a bylo rozhodnuto o návrhu za obnovu řízení,

rozhodl soud usnesením
v řízení.

ze dne 17.4.2019 č.j. 11 Af 26/2016-120 o pokračování

18. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správní orgán 1. stupně obdržel dne ... úmrtní list, ze kterého vyplývá, že daňový subjekt P. B. dne ... zemřel. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18.2.2014, č.j. 34 D 1115/2013-47, které vydala soudní komisařka JUDr. D. S. pověřená tímto soudem, vyplývá, že tímto usnesením byla mimo jiné stanovena čistá hodnota dědictví ke dni úmrtí částkou 1.208.270,-Kč. Usnesením byla schválena dohoda o vypořádání, na základě které veškeré dědictví nabyla žalobkyně, která také odpovídá za zjištěné dluhy dědictví.
19. Správní orgán I. stupně vydal dne 9.10.2014 platební výměr na úrok z prodlení, č.j. 5663089/14/2012-24804-109426, kdy tímto výměrem vyrozumívá žalobkyni, označenou jako právní nástupce za zemřelého, o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností: Daň z příjmů FO podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 23.9.2014 ve výši 219.183,-Kč.
20. Správní orgán I. stupně vydal dne 9.10.2014 platební výměr na úrok z prodlení, č.j. 5663152/14/2012-24804-109426, kdy tímto výměrem vyrozumívá žalobkyni, označenou jako právní nástupce za zemřelého, o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností: Daň z příjmů FO podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.2008 do 31.12.2008, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 30.9.2009 ve výši 690,-Kč.
21. Správní orgán I. stupně vydal dne 9.10.2014 platební výměr na úrok z prodlení, č.j. 5663522/14/2012-24804-109426, kdy tímto výměrem vyrozumívá žalobkyni, označenou jako právní nástupce za zemřelého, o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností: Daň z příjmů FO ze závislé činnosti a funkčních požitků za zdaňovací období od 1.1.2008 do 31.12.2008, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 3.3.2010 ve výši 1.028,-Kč.
22. Správní orgán I. stupně vydal dne 9.10.2014 platební výměr na úrok z prodlení, č.j. 5663233/14/2012-24804-109426, kdy tímto výměrem vyrozumívá žalobkyni, označenou jako právní nástupce za zemřelého, o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností: Daň z příjmů FO podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 29.2.2012 ve výši 2.901,-Kč.
23. Správní orgán I. stupně vydal dne 9.10.2014 platební výměr na úrok z prodlení, č.j. 5663423/14/2012-24804-109426, kdy tímto výměrem vyrozumívá žalobkyni, označenou jako právní nástupce za zemřelého, o předpisu úroků z prodlení úhrady daňových povinností: Daň z příjmů FO podávajících daňové přiznání za zdaňovací období od 1.1.2010 do 31.12.2010, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 29.2.2012 ve výši 3.881,-Kč.
24. Dne 7.11.2014 podala žalobkyně odvolání mimo jiné proti výše uvedeným platebním výměrům na úroky z prodlení, které nebylo odůvodněno. Dne 24.9.2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění dříve podaného odvolání. V tomto žalobkyně uvedla, že jí nejsou známy žádné právní tituly nebo rozhodné skutečnosti, které by zakládaly nebo mohly zakládat existenci úroků z prodlení uváděných v napadených platebních výměrech.

Žádné právní tituly žalobkyni nebyly sděleny ani v žádném z doručených rozhodnutí nebo v platebních výměrech. Žalobkyni nebyly vyměřeny ani doměřeny žádné daňové povinnosti, které by neuhradila a ze kterých by mohly vzniknout úroky z prodlení na jejím osobním daňovém účtu.

25. Z protokolu sepsaného u správního orgánu I. stupně, č.j. 3894917/16/2012-50522-104513, vyplývá, že 2.5.2016 se dostavila V. Š., osoba oprávněná jednat jménem žalobkyně, k nahlížení do spisu a převzetí fotokopii úmrtního listu a usnesení obvodního soud pro Prahu 4 ze dne 18.2.2014, sp. zn. 34 D 1115/2016-47, a veškerých stanovisek k odvolání. Předmětné dokumenty nebyly na počkání předány. V protokolu je konstatováno, že případné kopie dokumentů budou k vyzvednutí do středy 4.5.2016. Z rozhodnutí o prodloužení lhůty vydaného správním orgánem I. stupně dne 10.6.2016, č.j. 4831140/16/2012-50522-110584, vyplývá, že žalobkyni byla prodloužena lhůta pro odstranění vad odvolání o 30 dní do 28.6.2016. V rozhodnutí je správcem daně mimo jiné poukázáno na skutečnost, že zástupkyně žalobkyně byla informovaná o tom, že spis bude připraven k nahlížení od 4.5.2016.
26. Žalovaný vydal dne 17.2.2016 napadené rozhodnutí 3, kterým změnil napadený platební výměr na úrok z prodlení za zdaňovací období od 1.1.2007 do 31.12.2007, č.j. 5663089/14/2012-24804-109426 ze dne 9.10.2014 v částce sděleného předpisu úroku z prodlení, který byl předepsán do evidence na osobní daňový účet do dne 23.9.2014 z částky 219.183,-Kč na částku 185.444,-Kč. V tomto rozhodnutí žalovaný podrobně shrnuje průběh řízení, které rozhodnutí předcházelo. Žalovaný konstatuje, že z usnesení o dědictví, které nabylo právní moci dne 18.2.2014, je zřejmé, že žalobkyně nabyla veškeré dědictví po zůstaviteli. Žalovaný aplikoval především ustanovení § 239 daňového řádu platného do 31.12.2013, které se zabývá přechodem daňové povinnosti (Čl. XXII bodu 3 přechodných ustanovení zákonného opatření Senátu). V odst. 1 tohoto ustanovení je uvedeno, že přechodem daňové povinnosti pro účely daňového řádu se rozumí přechod práv a povinností daňového subjektu. V odst. 2 tohoto ustanovení se uvádí, že daňová povinnost, která vznikla zůstaviteli, přechází na jeho dědice, který tak získává postavení daňového subjektu namísto zůstavitele, přičemž je dědic povinen uhradit daň jen do výše ceny nabytého dědictví. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že daňový řád (ve znění platném do 31.12.2013) přebírá ve vztahu k přechodu daňových povinností zůstavitele principy dědění upravené v části sedmé zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění platném do 31.12.2013 (dále jen „OZ“). Tomu odpovídá zejména konstrukce nastoupení dědice do daňových práv a povinností zůstavitele, s omezením úhradové povinnosti daňových závazků pouze do výše ceny nabytého dědictví. Dědicové tak odpovídají za dluhy zůstavitele, které vznikly za zůstavitelova života a nezanikly jeho smrtí, přičemž v této souvislosti není rozhodující, zda byla existence či přesná výše těchto dluhů známa v době projednání dědictví. Dědictví se nabyvá smrtí zůstavitele (§ 460 OZ). Soud usnesením pouze deklaratorně potvrzuje, kdo je dědicem a jakou část dědictví nabyl. Výsledek projednání dědictví je rozhodující pro určení, který z dědiců odpovídá za zůstavitelovy dluhy a v jakém rozsahu. Za dědice je považována osoba, či osoby, které vzešly z dědického řízení. Dle § 175s a § 175q o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2013 je dědické řízení ukončeno mimo jiné usnesením o dědictví, ve kterém soud potvrdí nabytí dědictví jedinému dědici, nebo schválí dohodu o vypořádání dědictví. Z § 175x o.s.ř. pak vyplývá, že objeví-li se po právní moci usnesení, jímž bylo řízení o dědictví skončeno, nějaký zůstavitelův majetek, popřípadě i dluh,

provede soud o tomto majetku řízení o dědictví. Objeví-li se pouze dluh zůstavitele, řízení o dědictví se neprovede

27. V posuzovaném případě bylo právnímu nástupci na základě schválení dohody o vypořádání dědictví potvrzeno usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 nabytí veškerého dědictví po zůstaviteli. S ohledem na ustanovení § 239 odst. 1 a 2 d.ř. nabytí právního nástupce namísto zůstavitele právní postavení daňového subjektu se všemi právy a povinnostmi ve vztahu ke správci daně tak, jak je měl zůstavitel za svého života. Daňová povinnost zůstavitele se tedy v důsledku přechodu stala vlastní daňovou povinností právního nástupce, tj. žalobkyně. Námitky žalobkyně shledal žalovaný za nedůvodné, není potřeba, aby správce daně právnímu nástupci opětovně vyměřoval či doměřoval daňové povinnosti již jednou vyměřené či doměřené zůstaviteli. Správce daně není povinen zasílat žalobkyni ani platební výměry či rozhodnutí o stanovení daně, které byly doručeny zůstaviteli ještě za jeho života. Za zdaňovací období roku 2007 byla zůstaviteli k datu 29.10.2012 pravomocně doměřena daň z příjmů FO ve výši 301.157,-Kč, která nebyla uhrazena. Zůstavitel se tak dostal do prodlení, z něhož mu vznikla zákonná povinnost uhradit úrok z prodlení. Úrok z prodlení vzniká přímo ze zákona, povinnost platit úrok z prodlení nezakládá správce daně vydáním platebního výměru. Platební výměr na úrok z prodlení je pouhým deklaratorním rozhodnutím, kterým správce daně vyznamenává daňového dlužníka o výši předepsaného úroku na jeho osobní daňový účet k datu uvedeném v platebním výměru. Vzhledem k tomu, že doměřená daň nebyla nejpozději v den její původní splatnosti uhrazena, dostal se zůstavitel do prodlení, z něhož mu vznikla zákonná povinnost uhradit úrok z prodlení. Výše předmětného úroku z prodlení nebyla sdělena zůstaviteli za jeho života, byla proto sdělena napadeným platebním výměrem, po nabytí právní moci usnesení soudu o dědictví, žalobkyni, jakožto právnímu nástupci zůstavitele, který nabytí veškeré dědictví, a který též odpovídá za zjištěné dluhy dědictví. Žalovaný dospěl k závěru, že v rámci výpočtu předmětného úroku z prodlení došlo ze strany správce daně k pochybení, neboť nevzal v úvahu, že na osobním daňovém účtu zůstavitele byl v období od 1.4.2008 do 30.3.2009 a v období od 2.7.2009 do 14.3.2010 evidován vratitelný přeplatek, jehož výše se měnila v závislosti na provedených platbách ze strany zůstavitele. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek č.j. 5 Afs 72/2009-75 ze dne 14.12.2009 a č.j. 1 Afs 77/2014-42 ze dne 13.8.2014) vyplývá závěr, že vykazuje-li stav daňového účtu daňového subjektu v určitém období vratitelný přeplatek, nelze konstatovat, že v tomto období je současně daňový subjekt v prodlení. Předepíše-li tedy správce daně daňovému subjektu za dobu, kdy existuje na účtu daňového subjektu disponibilní vratitelný přeplatek, úrok z prodlení, postupuje v rozporu se zákonem.
28. Z obsahu spisového materiálu dále vyplývá, že v napadených rozhodnutích 1, 2, 4, 5 je právní argumentace žalovaného totožná s argumentací v napadeném rozhodnutí 3. Žalovaný v nich mimo jiné konstatuje, že daňová povinnost přešla ze zůstavitele na žalobkyni na základě usnesení o dědictví a povinnost platit úrok z prodlení nezakládá správce daně vydáním platebního výměru, ale povinnost vzniká přímo ze zákona. Své právní závěry opírá žalovaný o stejnou právní argumentaci, jaká je uvedena výše u napadeného rozhodnutí 3.
29. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, neboť jejich rozsahem je vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou

napadených rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

30. Žalobkyně namítala, že žalobce založil napadená rozhodnutí na tom, že žalobkyně má být právním nástupcem zůstavitele. Dle žalobkyně existuje právní nástupce pouze v případě právnických osob, nikoliv u dvou fyzických osob. Institut právního nástupnictví nelze použít pro přechod daňové povinnosti fyzické osoby a napadená rozhodnutí jsou z tohoto důvodu nezákonná. Zdejší soud konstatuje, že je pravdou, že daňový řád používá pojem právní nástupce v souvislosti se zánikem právnické osoby, zatímco v případě přechodu daňové povinnosti u fyzické osoby zachovává označení dědic. Právní nástupnictví neboli sukcese je všeobecný teoretický pojem, který se dá různě členit, ale obecně lze říci, že tento pojem zastřešuje situace, při kterých určitý subjekt vstupuje do práv a povinností subjektu jiného. I dědictví je tedy druhem právního nástupnictví, přestože daňový řád fyzickou osobu, na kterou přechází práva a povinnosti daňového subjektu, neoznačuje za právního nástupce, ale přímo za dědice. Původní zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinný do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o správě daní“) dokonce používal pojem právní nástupce fyzické osoby (§ 6 zákona o správě daní) a v návaznosti na to tento termín používaly ve svých rozhodnutích také soudy (např. rozsudek NSS ze dne 7.4.2011, č.j. 5 Afs 88/2010-51). Také v daňovém řádu ve znění účinném od 1.1.2014 je celý díl zabývající se právním nástupnictvím a zahrnující také přechod daňové povinnosti u fyzických osob nazván „Díl 1. Právní nástupnictví“. Žalovaný měl žalobkyni výslovně označit jako dědice zůstavitele, ale z obsahu napadených rozhodnutí jasně vyplývá, na základě jakých ustanovení daňového řádu žalovaný rozhodl a o jaké právní nástupnictví opírá napadená rozhodnutí. Žalovaný v napadených rozhodnutích srozumitelně konstatuje, že žalobkyně nabyla veškeré dědictví po zůstaviteli, odkazuje na správná ustanovení daňového řádu, která hovoří o přechodu práv a povinností na dědice, a v posuzované věci si žalovaný žalobkyni sám v rámci rozhodnutí označuje jako právního nástupce zůstavitele (např. strana 4 napadeného rozhodnutí 4). Ze samotného znění napadených rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaný neužil špatná ustanovení zákona, která by se vztahovala k právnímu nástupnictví v případě právnických osob, žalobce aplikoval správná zákonná ustanovení, pouze žalobkyni nevhodně označil za právního nástupce zůstavitele, namísto toho, aby užil pojmu dědic, jak to činí zákon. Toto drobné pochybení nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, nemá vliv na jeho srozumitelnost či přezkoumatelnost a nebyla jím porušena ani ohrožena subjektivní práva žalobkyně, opačný výklad by byl ukázkou přepjatého formalismu.
31. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný použil nesprávné znění zákona, kdy měl za to, že daňově procesní problematika související s úmrtí fyzické osoby, která zemřela před datem 31.12.2013, je řešena především v ustanovení § 239 daňového řádu platném do 31.12.2013. Dle žalobkyně měl žalovaný postupovat podle znění zákona platného v době svého rozhodování a z tohoto důvodu jsou napadená rozhodnutí nezákonná. Soud konstatuje, že žalovaný aplikoval správné znění daňového řádu. Žalovaný je povinen rozhodovat dle právního stavu a skutkových okolností v době vydání rozhodnutí o odvolání (viz. např. rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43). To ovšem neznamená, že by měl automaticky aplikovat aktuální znění zákona, bez ohledu na to, co stanoví přechodná ustanovení, kterými je žalovaný také vázán. V souvislosti s rekodifikací soukromého práva došlo s účinností od 1.1.2014 ke změně daňového řádu a to na základě

zákonného opatření Senátu. Přechodná ustanovení zákonného opatření Senátu v části dvanácté čl. XXII bod 3 výslovně stanoví, že v případě, že dojde ke smrti zůstavitele přede dnem nabytí účinnosti zákonného opatření, použijí se na přechod daňové povinnosti ustanovení § 239 a § 245 daňového řádu ve znění přede dnem nabytí účinnosti zákonného opatření Senátu. Přechodná ustanovení, která byla účinná v době rozhodování správního orgánu, tedy sama odkázala na použití staršího znění zákona. Ke smrti zůstavitele došlo dne 26.3.2013, tzn. před nabytím účinnosti zákonného opatření Senátu. Žalovaný postupoval správně, pokud respektoval přechodná ustanovení a aplikoval § 239 d.ř. ve znění účinném k 31.12.2013 a nikoliv ve znění účinném k datu rozhodování, jelikož tato přechodná ustanovení jsou speciální úpravou vůči obecné zásadě, že odvolací správní orgán rozhoduje dle stavu v době rozhodnutí.

32. Žalobkyně tvrdí, že v rámci dědického řízení nebyla správcem daně sdělena tvrzená daňová povinnost. Žalobkyně uvádí, že žalovaný mohl vyměřit příslušenství zůstaviteli před ukončením dědického řízení a do dědického řízení toto příslušenství sdělit, ale neučinil tak. Žalobkyně nevěděla o předmětných nedoplatecích, ani neměla možnost přezkumu rozhodnutí, na kterých správce daně tyto nedoplatky zakládal. Ani tato námitka není důvodná. V daňovém řádu ve znění účinném od 1.1.2014 je vytvořena právní fikce trvání života zůstavitele, tzn. že se na právní skutečnosti pro účely správy daní hledí tak, jako by zůstavitel žil do dne předcházejícího dni skončení řízení o pozůstalosti (§239a odst. 1 d.ř.). S touto fikcí života zůstavitele souvisí také úprava daňové povinnosti zůstavitele a stanovení okamžiku, kdy daňová povinnost zůstavitele přechází na jeho dědice (§239a odst. 2, 3 d.ř.). Daňový řád účinný do 1.1.2014, který bylo nutné aplikovat na zde dotčenou situaci, tuto fikci života zůstavitele neobsahuje a od toho se odvíjí také závěry judikatury týkající se například vyměření daně zemřelému. Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13.5.2008, č.j. 8 Afs 78/2006-74: *„Pokud správce daně dodatečným platebním výměrem doměřil daň z příjmu fyzických osob zemřelému (zaniklému daňovému subjektu), představuje tato skutečnost takovou vadu správního rozhodnutí, která způsobuje jeho nicotnost.“* Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.4.2011, č.j. 5 Afs 88/2010-51 vyslovil závěr, že: *„Za dědice ve vlastním slova smyslu lze považovat jen toho, komu bylo rozhodnutím soudu dědictví potvrzeno nebo kdo se stane nabyvatelem poměrné části dědictví, popřípadě určité hodnoty ze zůstavitelem zanechaného majetku. Do té doby je tak možno osobu ucházející se o dědictví považovat jen za domnělého dědice, který ještě není nositelem práv a povinností spadajících do dědictví, ale který se jím stane se zpětnou účinností k době zůstavitelovy smrti až na základě výsledku řízení o dědictví (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2002, č. j. 30 Cdo 2174/2001). Teprve tehdy lze hovořit o právním nástupci způsobilém odpovídat za daňovou povinnost zůstavitele; teprve tehdy lze tomuto právnímu nástupci daň platebním výměrem vyměřit a poté vymáhat.“* Žalovaný tedy nemohl zůstaviteli po jeho smrti doměřit daň a obdobně nemohl ani vůči zemřelému zůstaviteli deklarovat úrok z prodlení platebním výměrem, jelikož takové rozhodnutí by bylo nicotné. Dokud nebyl výsledek dědického řízení znám, nemohl správce daně žádný platový výměr vydat, protože si nemohl ani učinit úsudek o tom, kdo bude dědicem zůstavitele (viz. rozsudek NSS ze dne 7.4.2011, č.j. 5 Afs 88/2010-51). Dále je nutné zdůraznit skutečnost, že povinnost platit úrok z prodlení nezakládá správce daně vydáním platebního výměru, jak správně konstatuje žalovaný. Platební výměr na úrok z prodlení je pouhým deklaratorním rozhodnutím, kterým správce daně vyrozumívá daňového dlužníka o výši předepsaného úroku k datu uvedenému v platebním výměru. Vůči

zůstaviteli nebyl tento úrok z prodlení deklarován a do pravomocného rozhodnutí o vypořádání dědictví neměl správce daně vůči komu toto deklarování úroku z prodlení učinit. Správce daně nemá stanovenou povinnost, že by měl v případě smrti daňového subjektu provést jakési vyúčtování a nahlásit daňové nedoplatky zemřelého daňového subjektu do dědického řízení. Skutečnost, že daňová povinnost nebyla známá v rámci dědického řízení, není vadou zde dotčeného řízení, ani řízení dědického, ve kterém se nové řízení neprovádí, objeví-li se pouze nový dluh zůstavitele. Nezasahuje ani do práv žalobkyně, jelikož tato je dle ust. § 239 odst. 2 d.ř. povinna uhradit daň jen do výše ceny nabytého dědictví.

33. Pokud žalobkyně namítala, že neměla možnost využít práva na přezkum rozhodnutí, na kterých správce daně tyto nedoplatky zakládal, není toto důvod pro zrušení napadených rozhodnutí. Podkladová rozhodnutí, od kterých se odvíjí platební výměry o úroku z prodlení, byla vydána za života zůstavitele, který měl možnost využít opravných prostředků v souladu se zákonem. Žalobkyně jako dědic vstupuje do práv a povinností žalobce v takovém stavu, v jakém jsou v době pravomocného rozhodnutí o dědictví, nemá možnost nově po lhůtě využívat opravných prostředků, které mohl využít zůstavitel.
34. Správce daně dle žalobkyně nesdělil, že přechod daňové povinnosti zakládá na usnesení o dědictví, které nebylo součástí daňového spisu předloženého při nahlížení. Žalobkyně nevěděla, co je obsahem usnesení o dědictví ani ke dni podání žaloby, jelikož správce daně ani ke dni podání této žaloby nebyl schopen nebo ochoten listinu žalobkyni zpřístupnit. K tomuto soud uvádí, že z obsahu spisu, konkrétně z protokolu sepsaného dne 2.5.2016 u správního orgánu I.stupně, č.j. 3894917/16/2012-50522-104513, vyplývá, že se ke správci daně dostavila osoba zmocněná žalobkyní k nahlížení do spisu, která mimo jiné požadovala kopii usnesení o dědictví. Předmětné dokumenty nebyly na počkání předány, ale v protokolu je konstatováno, že případné kopie dokumentů budou k vyzvednutí do středy 4.5.2016. Také v rozhodnutí správního orgánu I.stupně ze dne 10.6.2016, č.j. 4831140/16/2012-50522-110584, o prodloužení lhůty, bylo poukázáno na skutečnost, že zástupkyně žalobkyně byla informovaná o tom, že spis bude připraven k nahlížení od 4.5.2016. Tvrzení žalobkyně, že neznala obsah usnesení o dědictví, považuje zdejší soud za účelové. V napadených rozhodnutích i ve výše specifikovaném protokolu ze dne 2.5.2016 bylo dotčené usnesení dostatečně identifikováno spisovou značkou, soudem, který měl usnesení vydat, datem vydání i svým obsahem. Sama žalobkyně takto bezvadně identifikované usnesení o dědictví uvádí ve své žalobě. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně byla účastníkem dědického řízení, v rámci kterého bylo usnesení o dědictví vydáno, a stala se dokonce jediným dědicem po zůstaviteli, a toto usnesení již nabylo právní moci, není možné, aby jí nebyl obsah takto identifikovaného usnesení znám. Soud se domnívá, že i v případě rozhodnutí správního orgánu I.stupně muselo být žalobkyni zřejmé, že správní orgán postupuje na základě zjištění, že je jediným dědicem zůstavitele, jelikož na těchto rozhodnutích je v hlavičce stále označen zůstavitel jako zemřelý subjekt a žalobkyně jako právní nástupce za zemřelého. Kdyby byla pravdivá tvrzení žalobkyně, že si nebyla vědoma obsahu usnesení o dědictví a správní orgán jí neumožnil nahlédnout do spisu, stále mohla požádat o nahlédnutí do spisu soudu, popř. o poskytnutí usnesení ze strany soudu, resp. notářky, která jej jako osoba pověřená vydala.

35. Žalobkyně tvrdí, že příslušenství daně správce daně a žalovaný odvozují od nezákonných rozhodnutí o dani, proti kterým se daňový subjekt nemohl adekvátně bránit, neboť v průběhu daňové kontroly umíral. Dle žalobkyně správce daně i žalovaný nemorálně využili tohoto stavu k tomu, aby umírajícímu doručené nesprávné rozhodnutí o původní daňové povinnosti uniklo přezkumu zákonnosti, kdy umírající poplatník nebyl schopen se proti nesprávným postupům a závěrům správce daně a žalovaného z důvodu svého zdravotního stavu bránit. K těmto obecně uplatněným námitkám soud uvádí, že rozhodnutí o stanovení daně byla vydána za života původního daňového subjektu, tvrzení o zneužití jeho zdravotního stavu je tvrzením, vycházejícím ze subjektivních pocitů žalobkyně, které není nijak podloženo. Je pak nutno zdůraznit, že soud je vázán předmětem řízení. V této věci předmětem přezkumu rozhodnutí o vyměření daní nejsou. Soud tedy nemůže přezkoumávat rozhodnutí, kterými byla stanovena daňová povinnost zůstaviteli, pokud nejsou touto žalobou přímo napadena. Nic ze spisového materiálu, který mu byl poskytnut, nenapovídá tomu, že by bylo tvrzení žalobkyně pravdivé a uplatnění příslušenství bylo stíženo neústavností.
36. Žalobkyně dále namítala, že odůvodnění napadených rozhodnutí jsou rozporná a z tohoto důvodu trpí vadou s následkem nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně považuje za protichůdná tvrzení, že předmětný úrok z prodlení byl zcela uhrazen z přeplatku, který vznikl před úmrtím zůstavitele, naproti tomu, že výše předmětného úroku z prodlení nebyla sdělena zůstaviteli za jeho života a že předmětný úrok měl přejít jako daňová povinnost na žalobkyni. Soud nepřezkoumatelnost rozhodnutí neshledal. K pochopení odůvodnění napadených rozhodnutí a postupu žalovaného a správního orgánu I. stupně soud znovu uvádí, že povinnost platit úrok z prodlení vzniká ze zákona a platební výměr je pouze deklaratorním rozhodnutím. Úrok z prodlení vzniká ze zákona okamžikem prodlením s placením daně nezávisle na tom, zda je existence úroku deklarována platebním výměrem. Jestliže má současně daňový subjekt přeplatek na dani, je možné, aby byl úrok z prodlení uhrazen z přeplatku, a to ještě v okamžiku, kdy nebyl vydán platební výměr, jelikož existence úroku z prodlení a jeho případné uhrazení z přeplatku není závislé na vydání platebního výměru. Správce daně však výši úroku musí deklarovat, proto vydává platební výměr, kterým to činí. Neznamená to, že by v době vydání platebního výměru musel nedoplatek na úkoru existovat. Jsou-li splněny podmínky pro použití existujícího přeplatku na nedoplatek daně či úroku, zohlední tuto skutečnost ve vydaném platebním výměru, kdy sice deklaruje výši úroku z prodlení, nic mu nebrání v tom, aby současně konstatoval použití přeplatku na úhradu úroku. V dané věci správní orgán nedeklaroval úrok z prodlení zůstaviteli za jeho života a po smrti zůstavitele tak činit nemohl, protože do jeho práv vstoupila jako dědička žalobkyně. Nic však nebrání tomu, aby správce daně v takových případech jednal s dědicem daňového subjektu, jak je uvedeno výše. Z tohoto důvodu deklaratorně vyrozuměl o výši úroku i o jeho uhrazení z přeplatku žalobkyni.
37. K podání žalobkyně ze dne 25.8.2017 soud uvádí, že zde obsažená tvrzení byla uplatněna po zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby. Tvrzení, že usnesení soudu v dědické věci není rozhodnutím, kterým by došlo k přechodu daňové povinnosti na žalobkyni, považoval soud za zopakování námítky žaloby, se kterou se soud již vypořádal (viz zejm. bod 34 rozsudku). Lze doplnit, že žalobkyně se stala dědičkou ve smyslu § 239 daňového řádu ve znění do 31.12.2013 na základě rozhodnutí

Obvodního soudu pro Prahu 4, kterým byla tato skutečnost deklarována. Z tohoto titulu se pak ze zákona stala právním nástupcem zemřelého manžela a osobou, která vstoupila do jeho práv a povinností jako daňového subjektu. Žalobkyně se nestala dědicem z titulu dohody, jak dovozuje zcela nově v podání ze dne 25.8.2017. Touto námitkou se soud nezabýval pro její opožděné uplatnění (§ 72 odst.1, § 71 odst.2 s.ř.s.). Posledním dnem lhůty pro podání žaloby ve vztahu k napadeným rozhodnutím 1,3,4,5 bylo 25.4.2016 a posledním dnem lhůty pro podání žaloby ve vztahu k napadenému rozhodnutí 2 bylo 2.5.2016.

38. Pokud jde o tvrzení, že rozhodnutí č. j. 13796/12-1100100663 ze dne 22. 10. 2012 (jde o rozhodnutí Finančního ředitelství pro hl. m. Prahu o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru o doměření daně za rok 2007, týká se napadeného rozhodnutí 3), od něhož se odvíjí rozhodnutí o úroku, nebylo doručeno, je zřejmé, že jde rovněž o tvrzení, které nebylo uplatněno v zákonem stanovené lhůtě. Soud se přesto přiklonil k výkladu, že jde o konkretizaci tvrzení o nemožnosti zůstavitele bránit se ze zdravotních důvodů vyměření daně. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že zůstavitel dne 13.9.2009 udělil plnou moc Ing. L. D. k tomu, aby jeho jménem jednal s finančním úřadem kromě projednání správy o daňové kontrole a podání odvolání proti dodatečnému výměru. Dne 26.3.2011 zůstavitel udělil plnou moc Ing. L. D. k tomu, aby jeho jménem jednal ve všech záležitostech týkajících se daňové kontroly na daň z příjmů FO za zdaňovací období 2007 a 2008 a ve všech záležitostech týkajících se daňové kontroly k DPH za všechny zdaňovací období roku 2007 a 2008. Tvrzení žalobkyně, že plná moc pro Ing. L. D. přede dnem doručení rozhodnutí ze dne 22.10.2012 platně odvolána a odvolání plné moci sděleno zůstavitelem správci daně, nemá oporu v obsahu spisového materiálu, kde jsou zmíněné plné moci založeny. Žalobkyně své tvrzení o odvolání plné moci žádným způsobem nedokládá a neprokazuje. Nebylo-li odvolání plné moci doručeno správnímu orgánu, nelze tuto tvrzenou skutečnost nahrazovat výsledkem rodinných příslušníků žalobkyně.
39. Ze shora uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
40. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu